

DREPTUL

LEGISLAȚIUNE — DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — ECONOMIA POLITICĂ

APARE ODATĂ PE SĂPTĂMÂNĂ

Director : C. G. DISSESCU

Prim-Redactor și
Administrator al Revistei SILIU RĂDULESCU
Consilier la Curtea de apel din București

COSTUL ABONAMENTULUI
A SE VEDEA PE COPERTĂ

REDAȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
STRADA JULES MICHELET No. 15

B. P. RADULESCU
REDACTOR-ADMINISTRATOR
1 Nov. 1893—17 Aug. 1931

Rugăm mult pe Domnii abonați cari ne datorează plata abonamentului, să aibă bunăvoință a o achita încasatoriilor noștri sau să ne o expedieze prin mandat poștal la biroul revistei : *Str. Jules Michelet Nr. 15*

Stefănescu Alex. — *Formarea completelor și art. 148 din legea organizării judecătorești.*

Victor Fintea. — *Câte-va observațiuni privind volumul „Principiile Procedurii Judiciare” de Eugen Herovanu.*

Jurisprudența Română. — *Inalta Curte de Casație și Justiție S. I.* — Uzucapiune. — Succesiune. — Just titlu (Adam Boriș cu Petre Ferentz).

Inalta Curte de Casație și Justiție S. II. — Jurnal de amânarea pronunțării. — Necontrasemnare de greșier. — Nulitate.

Inalta Curte de Casație și Justiție S. III. — Cambie. — Acțiune. — Excepțiuni. — Până când pot fi invocate (Const. Filoti cu Banca Națională a României).

Curtea de Apel din București S. III. — Transport. — Acțiune. — Prescripție (Ion S. Mihăilescu cu Soc. „Unitas”)

Curtea de Apel din București S. IV. — Contencios administrativ (Alex. Rugin cu Ministerul de Finanțe).

Tribunalul Ilfov S. IV corecțională. — Violare de domiciliu (Gh. Constantinescu cu C. Teișanu și A. Abramovici).

Recenzie. — Petre Ionescu Muscel : Codul Apărării Onoarei de Dr. Carol Nesselvode.

Bibliografie.

Formarea completelor și art. 148 legea organizării judecătorești

Am arătat într'un articol precedent publicat în această revistă ¹⁾ modul în care am crezut și credem noi că trebuiesc interpretate dispozițiile art. 70 și 33 din legea de organizare judecătorească cu privire la formarea completelor de judecată și al prezidării acestor complete. Și am demonstrat că atât din punctul de vedere al dispozițiilor de lege cât și din punctul de vedere al fundamentului rațional al textelor citate, un complet de judecată — este deci vorba de justiția dată și pronunțată în colegiu de magistrați — alcătuit din ma-

gistrați de grad egal trebuie să fie prezidat, sub sancțiunea nevalabilității hotărârei, de cel mai vechiu în grad.

S'au ivit însă discuții cu privire la următoarea situație : este vorba de un complet, spre ex. la Curtea de Apel — și la Tribunalele chestia se pune identic — format din trei consilieri, sau din cinci, în caz de divergență ; între aceștia se găsesc unii cu gradul simplu de consilier, iar alții au gradul de Consilier de Casație obținut anterior actualei legi judecătorești, pe baza legilor ungurești. Întrebare : cine prezidează completul Curții? revine prezidarea de drept consilierului care are și gradul de Casație, sau cui revine ?

Repetăm ceea ce am arătat în precedentul articol, anume că astfel de discuții în magistratura Vechiului Regat nu vin. Și nu vin, fiindcă numai în Ardeal, Banat și Bucovina am găsit acest amalgam de clase și grade, de titluri și ranguri, admise de legislația ungară. Greutatea rezolvării tuturor chestiunilor atașate de tot acest amalgam în cadrul și principiile actualei legi de organizare a justiției române n'ar fi atât de mare dacă magistrații din aceste părți ale țării, beneficiarii, ca să mă exprim astfel, ai acestor distincțiuni. n'ar privi chestiunile prin prismă personală. Cum însă or'ce argument care poartă emblema subiectivismului n'are ce căuta în atmosfera justiției, care trebuie să fie și să rămână senină, în afară de or'ce preocupări personale, examinarea răspunsului la întrebarea de mai sus o vom face așa cum trebuie făcută : după lege. Pe noi nu ne preocupă persoanele ; ne preocupă chestia de drept, de principiu. Și scopul acestor rânduri este ca, odată lămurită chestiunea de principiu, să se convingă ori cine că altă soluție de cât cea care rezultă din cele ce urmează, duce la pronunțarea unor hotărâri viciate, nevalabile.

* * *

Sunt păreri cu privire la întrebarea de mai sus în sensul că cel care are gradul de consilier de Casație, prezidează de drept completul. Iar între doi magistrați sau mai mulți cu grad superior gra-

delor de la instanța din care face parte cel mai vechiu prezidează.

Sunt alte păreri care susțin că gradul superior ce are un magistrat, grad superior gradelor instanței din care face parte — la Tribunale, — Consilier de Curte; la Curți — Consilier de Casație — nu este și nu poate fi socotit ca un element hotărâtor, ci ceea ce decide, este numai vechimea în gradul inițial, adică cel de consilier pentru Curțile de Apel și cel de judecător pentru Tribunale.

Ne înscriem fără rezervă în rândul celor cu părerea a doua, că adică gradul de Consilier de Casație — vorbim pentru Curți — nu conferă de la sine dreptul de a prezida, și că nu trebuie să i se atribuie nici o putere, nici o influență în rezolvarea chestiunii.

Art. 148 din lege cuprinde dispoziții cu ajutorul cărora putem soluționa chestiunea și are următoarea cuprindere: «Clasele și gradele conferite după legile anterioare constituie drepturi câștigate și se vor respecta în ce privește titlurile și salarizarea.

Titlurile și rangurile, conform legilor pe baza cărora au fost câștigate, nu conferă magistratului drept de a cere trecerea efectivă la instanța superioară al cărui rang îl poartă.

Stadiul făcut în instanța inferioară nu se poate socoti de cât ca stagiul în acea instanță.

Asemenea clase și grade nu se vor mai acorda pe viitor.»

Am reprodus numai aceste patru aliniate fiindcă acesta rezolvă nu numai chestiunea a cărei lămurire formează obiectul și scopul acestor rânduri dar reglementează și alte situații pe care le-aș numi, dacă nu ar fi termenul nejuridic, adiacente celei dintâi, dată fiind legătura dintre ele, a căror sumară examinare, și acestora, o vom face.

Din termenii art. 148 vedem că legiuitorul face distincție între aceste trei noțiuni: grad sau rang, funcție și titlu. Definirea sferii acestor trei noțiuni nu o cred necesară, fiindcă credem că ea apare evidentă din însăși înțelesul ce-l dă fie care din aceste expresiuni.

Vom spune numai că de noțiunea gradului legiuitorul atașează noțiunea efectivității în ordinea de idei care nepreocupă. De unde rezultă aceasta Rezultă din alineatul al doilea al textului în care se vede dispoziția că un magistrat care are un titlu oarecare sau un rang oarecare conferite pe baza legilor care prevedeau puțința obținerii acestor titluri și ranguri, acest magistrat nu are dreptul a cere, sub imperiul actualei legi de unitară organizare judecătorească, trecerea efectivă la instanța superioară al cărui titlu sau rang îl poartă. Un judecător de ședință de la un Tribunal oarecare care cu rangul de consilier de Casație — căci în Ardeal se găsesc, să mi se ierte cuvântul, și asemenea bazaconii; ba sunt și judecători de la judecătorii care au acest grad! — nu va putea cere

transferarea ca consilier efectiv la Curtea de casație, sau dacă are rangul de Consilier de Curte de Apel nu poate cere transferarea ca Consilier efectiv de Curte, căci legiuitorul atașează cum am zis, funcția efectivă gradului. Prin urmare legiuitorul român — această ni se pare evident, lămurit, — și-a zis că gradul efectiv este elementul decisiv, precumpănitor, atunci când este vorba să stabilim ierarhia gradelor în magistratura românească.

Și atunci dacă astfel se prezintă chestiunea, nu se poate artibui legiuitorului intenția că în stabilirea prezidării, el înțelege să se țină seamă de gradul pe care un magistrat îl are obținut după alte legi. Pentru el gradul și rangul este una, ca și clasa și funcția efectivă într'un grad care este alta. Aceasta rezultă clar din primul alineat când a prevăzut că clasele și gradele — și noi am adăoga și toate cele lalte titluri cu diviziunile și subdiviziunile lor care, toate la un loc, arată încă odată meticulozitatea și spirtul germano-ungar — ce magistratului i s'au conferit după legile anterioare străine, sunt respectate de legiuitorul român considerându-le drepturi câștigate, numai în ce privește salarizarea și titlul. Atât. Ai fost anterior unirei consilier de Casație, funcționând la Tribunal și ai avut și salariul de consilier de Casație, ești acum purtător de un simplu titlu, și nimic mai mult. Acest titlu ți se respectă, după cum ți se respectă și leafa ce ai primit-o Deci eronat se crede că acestea sunt grade, când sunt numai titluri. Fiindcă, încă odăfă, ca să fie grad, în sensul legii și al spiritului ei, este nevoie de funcție.

Așa în cât între doi consilieri dintre care unul are titlul de Casație și are și salarizarea, obținute pe baza legilor străine, însă este mai nou în gradul consilier efectiv decât celalalt care nu poartă acest titlu și nu are nici salariul, acesta din urmă va prezida pe purtătorul titlului de Casație-

* * *

S'a mai ivit și următoarea situație.

În sânul complectului alcătuit din magistrați de acelaș grad se găsește unul care mai înainte fusese trecut la o instanță inferioară. A primit, fiind la această instanță, un grad — cred că titlul trebuie să i se zică, pentru cele de mai sus — spre ex. de Consilier de Casație împreună cu salariul aferent sau de Consilier de Curte de Apel; sau avea deja eceste grade. Posterior primirii acestor grade, sau mai înainte, trece efectiv în instanța superioară al cărei grad îl poartă. Găsește la această instanță un coleg intrat efectiv în sânul acelei instanțe în timpul când cel dintâi era la instanță inferioară, dar care primise gradul anterior intrării colegului său în instanța superioară. Spre ex. iată un prim președinte de Tribunal care primește pe loc tilul de Consilier de Curte de Apel la 1 Ianuarie 1930, și primește și salarizarea. La 1 Martie acelaș an un alt prim președinte de Tribu-

nal este înaintat efectiv Consilier de Curte la o Curte de Apel. La 1 Octombrie acelaș an primul prim președinte care a primit gradul — să-i zicem și noi grad, cum în mod curent i se zice de toți — de Consilier de Curte de Curte de Apel la 1 Ianuarie 1930 este înaintat și acesta efectiv în Curte. Ei bine, dinte aceștia doi, prezidează consilierul care a intrat efectiv în Curte la 1 Martie și nu celalt care avea gradul și salariul mai înainte și pe care și l'a menținut în timpul cât a fost la instanța inferioară. Ceeace a primit la instanța inferioară nu are valoare în ochii legiuitorului din punctul de vedere al efectivității.

* * *

Numai din cauza acestor grade și clase, titluri și ranguri, vestigii ale organizării judecătorești ungare, au loc atâtea chestiuni în aceste părți ale țării.

Este timpul să se limpezească starea actuală. Este timpul să se repună în drepturile lui principiul ierarhiei judecătorești, azi diminuat până la anihilare, Satisfacerea ierarhiei aduce după ea satisfacerea principiului autorității, Mai ales în magistratură.

ALEX. ȘTEFANESCU

Procuror General
Curtea de Apei Tg.-Mureș

Câteva observațiuni privind volumul

„PRINCIPIILE PROCEDUREI JUDICIARE“

de **EUG. HEROVANU**

Profesor la Facultatea de Drept din București
Decan de Onoare al Baroului de Iași

În literatura noastră juridică atât de săracă, un volum aparținând distinsului profesor de procedură civilă dela Facultatea de Drept din București este merit să facă senzație.

Deși destinat în primul rând, după spusa autorului în «Prefața» studenților ce și prepară examenele de licență, totuș «Principiile» trebuie să rămână și un ghid prețios, un sfătuitoare de fiecare moment al practicienilor, magistrați și avocați.

După cum arată și titlul, volumul cuprinde o expunere a principiilor conducătoare ale materiei. Distanța totuși dintre teorie și practică nu este atât de mare pe cât se crede. Chiar pentru fiecare caz particular soluția se caută nu numai în textele de legi ci în principiile și spiritul instituțiilor.

Pe lângă acestea mai găsim acolo numeroase referințe la dreptul procedural al provinciilor alipite precum și numeroase soluțiuni jurisprudențiale.

Părăsind temporar planul pe care era conceput Tratatul teoretic și practic de procedură civilă,

D-l Prof. Herovanu ne-a dat o operă intitulată «Principiile procedurii judiciare» având subtitlul «Explicațiunea teoretică a legilor de organizare judiciară, competență și procedură civilă, din care a apărut volumul întâiu iar cel de al doilea și ultim va apare în primele luni ale anului viitor.

Primul volum cuprinde o introducere în care este studiată noțiunea de drept, izvoarele dreptului, ideia de justiție, misiunea juridică a statului și știința dreptului și tehnica juridică.

De aici se deprinde un dublu aspect al dreptului: deoparte un aspect social' obiectiv, reprezentând interesul general și de altă parte, reflexul acestuia față de individ constituind dreptul subiectiv care reprezintă interesul particular.

Partea I-a cuprinde studiul dreptului subiectiv din punct de vedere static și apoi dinamic.

Dar din mișcarea, din viața dreptului izvoresc pentru aceste situațiuni de criză în care intervine protecțiunea juridică realizată prin mijlocirea organelor juridictionale: protecțiunea judiciară. De aici titlul II este consacrat acțiunii în justiție, titlu foarte vast cuprinzând definițiunea acțiunii, condițiunile de existență, condițiunile de exercițiu: drept actual, interes, calitate, capacitate, cauză și obiect. Urmează studiul diverselor forme ale acțiunii, apărarea, excepțiunile etc. În sfârșit secțiunea II-a cuprinde clasificarea acțiunilor și ultimul capitol este consacrat acțiunilor posesorii.

Multe din chestiunile tratate până aici sunt chestiuni comune ale procedurii civile cu alte ramuri ale dreptului ca de pildă teoria generală a dreptului sau dreptul civil. Totuși D-l Prof. Herovanu a găsit că trebuie revăzute aceste noțiuni tocmai dintr'un punct de vedere procedural.

Este foarte adevărat că știința dreptului este una singură, că diversele sale diviziuni nu constituiesc tot atâtea compartimente distincte și separate ci mai degrabă sunt ca ramurile unui acelaș arbore și în ele curge aceeaș sevă.

Cuvintele însă și noțiunile pe care le cuprind au de multe ori senzuri diferite după materia în care sunt întrebuințate. Sau citând cuvintele autorului: «... definițiunea unei noțiuni în genere chiar când e construită după arta cea mai desăvârșită și cu aplicațiunea cea mai strictă a regulilor proprii, trebuie să scoată în evidență cece interesează lucrarea în care va fi utilizată subliniind, accentuând, punând în relief, dintre elementele sale constitutive, pe acele care formează caracteristicul ei în materia respectivă». (Principii p. 48).

De aceea D-l Prof. Herovanu a supus unei strinse analize absolut toate noțiunile de care urma să se servească și nu putem trece mai departe fără a nu atrage atențiunea asupra magistralelor definițiuni pe care le dă dreptului subiectiv (pag. 47) și acțiunii în justiție (pag. 128).

În partea a doua a lucrării D-sa se ocupă de materia propriu zisă a procedurii și tratează despre

organizarea judiciară și anume: jurisdicțiunea și competența.

Este studiată jurisdicțiunea ca funcțiune, natura și caracterele sale specifice, jurisdicțiunea grațioasă și contencioasă și rolul judecătorului în procesul ce se desfășoară dinaintea sa. Apoi jurisdicțiunea ca organ, principiile organizației judiciare și despre corpul judecătoresc. Urmează studiul organelor și serviciilor justiției: jurisdicțiunile de drept comun, Ministerul Public Corpul Avocaților, și organizarea administrativă a justiției.

În sfârșit teoria generală a competenței și competența organelor juridictionale.

Acesta este cuprinsul volumului apărut.

Cetindu-l dela început până la sfârșit, căci este de recomandat să fie și citit nu numai consultat, admirăm frumusețea și eleganța stilului, claritatea expunerii care îi fac lectura plăcută și atrăgătoare.

Pe lângă aceste calități pe care suntem obișnuiți să le găsim mai ales în tratatele de drept ale profesorilor francezi, volumul D-lui Prof. Herovanu mai are o însușire deosebită.

În ultimul timp studiul procedurii civile a luat o deosebită dezvoltare în Germania și apoi în Italia, așa încât cel ce vrea să studieze procedura civilă trebuie neapărat să cunoască doctrina germană și pe cea italiană.

De aceia singurul tratat francez care corespunde acestor cerințe și care se deosebește fundamental de restul celorlalte este tratatul în trei volume Glasson et Tissier, apărut în 1925.

«Principiile» sunt la curent cu toată această literatură juridică procedurală și fără să constituie o simplă reproducere servilă a teoriilor autorilor străini, au un pronunțat caracter critic, constituind o operă personală de o mare valoare științifică.

Deasemenea distinsul practician care dublează pe savantul profesor, adăugând precum am arătat numeroase soluțiuni jurisprudențiale, precum și drept comparat și anume dispozițiunile legiurilor în vigoare în provinciile alipite, a contribuit să sporească interesul volumului pentru practicienii dreptului.

Nu mă pot, opri de a aminti aici cuvintele strălucitului jurisconsult care a fost Matei Cantacuzino și pe care i le adresa d-lui profesor Herovanu, într-o scrisoare reproducă în fruntea tratatului de procedură, o minunată precizare a calităților ce se regăsesc în «Principiile procedurii judiciare».

«O gândire sinceră, o cercetare conștiincioasă și adâncă o expunere clară, o pană elegantă și mai presus de toate o preocupare înaltă de dreptate și de armonie socială, care te face să pătrunzi adevărul ce se ascunde sub normele «formale ale dreptului».

Dr. VICTOR FINTEA

Avocat

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE S. I

Audiența dela 28 Aprilie 1931

Președenția D-lui Eugen Bănescu, consilier

Adam Ianuș Beriș cu Petre Ferentz Bordeianu

UZUCAPIUNE, — SUCCESIUNE. — CALITATE DE EREDE UNIVERSAL, — JUST TITLU. — ART. 644 ȘI 1668 C. CIVIL.

PROPRIETATE IMOBILIARĂ, — TRANSCRIERE, — CÂND STABILEȘTE DREPTUL ÎNTRE MAI MULȚI CUMPĂRĂTORI AI UNUI ACELUIAȘI IMOBIL. — ACTE CARE EMANĂ DELA DIFERIȚI VÂNZĂTORI. — ART. 722 ȘI 723 PROC. CIVILĂ.

1. Succesiunea fiind conform art. 644 c. civil un mod. de transmisiune o proprietății, urmează că în adevăr, calitatea de erede universal poate să constituie un just titlu, care unit cu buna credință să ducă la uzucapiune de 10 sau 20 ani, însă numai dacă în momentul morții autorului, imobilele au fost găsite în succesiunea acestuia, de către eredele universal.

2. Numai atunci când toate actele de cumpărare emană dela același vânzător, dreptul proprietate al unuia dintre mai mulți cumpărători poate fi stabilit pe baza transcrierii actului de cumpărare și a ordinii în care această operațiune s'a făcut pentru fiecare act; atunci însă când actele emană dela vânzători deosebiți, dreptul de proprietate asupra imobilului se stabilește prin examinarea drepturilor vânzătorilor, urmând să fie recunoscut aceuia dintre cumpărători al cărui act de transmisiune emană dela adevăratul proprietar.

No. 519. — Respins recursul făcut de către Adam Bereș în contra sentinței cu No. 233 din 14 Octombrie 1929 a Trib. Bacău S. I-a-

Curtea deliberând,

Văzând primul motiv de casare.

I. «Violarea art. 1858 No. 4 c. civ. prin aceia că îmi respinge prescripțiunea de 10—20 ani invocată de mine, pe baza titlului autorului meu Marie Gherghel Beriș pe motiv că un asemenea titlu n'ar fi în acest sens».

Considerând că succesiunea fiind, conform art. 644 c. civ., un mod de transmisiune a proprietății, urmează că în adevăr calitatea de erede universal poate să constituie un just titlu, care unit cu buna credință să ducă la uzucapiunea de 10 sau 20 ani, dar numai în privința imobilelor care în momentul morții autorului au fost găsite în succesiunea acestuia de către eredele universal;

Considerând că, în speță, fiind constatată că

Gheorghel Bereș a decedat în 1892 și că la acea dată terenul în litigiu nu se afla în succesiunea lui, ci se stăpânea de către cumpărătorul Ferent Bordeleanu, tatăl intimatului, urmează că Martin Ghergel Bereș, luând în stăpânire terenul deabia la 1900, n'a putut să înceapă decât o posesiune în nume propriu, iar nu de erede universal al tatălui său Gheorghel Bereș, și, deci, această calitate de erede universal nu poate fi invocată ca just titlu, pe care să se poată baza uzucapiunea de 10 ani invocată în sprijinul dreptului de proprietate asupra terenului în litigiu de către recurent, succesor al lui Martin Ghergel Bereș.

Că, dar, sub acest raport bine a judecat Tribunalul că terenul în litigiu n'a putut deveni proprietatea recurentului prin uzucapiune și prin urmare nu poate fi vorba de violarea art. 1858 al. 4. c. civ.; astfel că primul motiv de casare, prin care sentința Tribunalului este criticată în privința chestiunii de mai sus pentru violarea citatului text, nu este întemeiat;

Văzând motivul al II-lea (ultim de casare).

II. «Omisiune esențială, prin acea că Tribunalul nu se pronunță direct asupra dreptului învoat de mine pe baza art. 722 și urm. pr. civilă și dacă va interpreta ca o pronunțare indirectă invocarea principiului *nemo plus iuris ad alium transfere potest*, făcută de tribunalul în considerantul de la No. 3 lit. b. apoi această constituie o vădită greșală a aplicării acestui principiu în dreptul nostru».

Având în vedere că în fața Tribunalului recurentul a susținut în adevăr — precum se constată din concluziunile consemnate în jurnalul dela 10 Octombrie 1929, — că, în conformitate cu art. 722 pr. civ., actul său de cumpărare din 1914, fiind transcris, este valabil și opozabil pe când intimatul bazează dreptul de proprietate al tatălui asupra aceluiaș teren, nu-i este opozabilă lui (recurent), nefiind transcrisă și nici măcar executată;

Că, însă, Tribunalul a omis să se pronunțe asupra acestui mijloc de apărare; din care cauză recurentul critică, prin al doilea motiv de casare, sentința Tribunalului pentru omisiune esențială și violarea art. 722 urm. pr. civ.

Considerând că numai atunci dreptul de proprietate al unuia dintre mai mulți cumpărători ai aceluiași imobil poate fi stabilit pe baza transcrierii actului de cumpărare și ordinei în care aceasta operațiune s'a făcut pentru fiecare act, când toate actele de cumpărare emană dela acelaș vânzător;

Că dacă, însă, emană dela vânzător deosebiți, atunci dreptul de proprietate asupra imobilului se stabilește prin examinarea drepturilor vânzătorilor urmând să fie recunoscută aceluia dintre cumpărători al cărui act de transmisiune emană dela adevăratul proprietar.

Că, prin urmare, în speță, actele de cumpărare invocate de părți emanând dela persoane deose-

bite, omisiunea Tribunalului de a se pronunța asupra chestiunii anteriorității transcripțiunii operată în favoarea recurentului, nu este esențială.

Că pentru același considerațiuni nu poate fi vorba de violarea art. 722 și 723 pr. civ. și ca atare motivul al doilea de recurs este deasemenea neîntemeiat.

Că, în ce privește cheltuelile de judecată, apreciind, Curtea le fixează la una mie lei.

Pentru aceste motive respinge.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE S. II

Audiența dela 30 Ianuarie 1931

Președenția D-lui Const. Gh. Rătescu, președinte

Constantin Cațandra cu Ministerul Public

JURNAL DE AMÂNAREA PRONUNȚĂRII. — PROCES VERBAL DE AUDIENȚĂ. — NESEMNAREA LUI DE GREFIER. — NULITATEA JURNALULUI. — CASAREA HOTĂRĂRII. — ART. 245 DIN LEGEA DE ORGANIZARE JUDECĂTOREASCĂ.

Procesul-verbal încheiat în ziua judecării procesului și care constată mijloacele invocate de părți în susținerea alegațiunilor lor, precum și motivul amânării pronunțării hotărârei în cauză, purtând numai semnătura judecătorilor fără a fi contrasemnat și de grefierul respectiv, urmează a fi socotit ca nul și prin urmare și hotărârea dată în cauză are a fi casată.

No. 1662. — Admis recursul făcut de Const. Cațandre în contra sentinței corecționale cu No. 2124/1930 a Trib. Argeș s. II.

Curtea deliberând,

Asupra recursului introdus de Const. Cațandra în contra sentinței corecționale cu No. 2124/1930 a Trib. Argeș S. II-a, prin care a rămas condamnat la 3000 lei amendă, în baza art. 299 al I c. penal

Văzând motivul de casare privitor la lipsa semnăturii grefierului în minuta din 28 Octombrie 1930, a jurnalului de fond;

Având în vedere că prin acest motiv de casare se susține de către recurent că hotărârea de condamnare dată în cauză este isbită de nulitate, întrucât procesul-verbal dresat în ziua judecării procesului și care constată mijloacele invocate de părți și amânarea pronunțării, este nul, nefiind contrasemnat de către grefier;

Având în vedere că, în adevăr, procesul-verbal dresat în ziua de 28 Octombrie 1930, dată când a avut loc judecarea în fond a procesului și care astfel cuprinde susținerea părților și motivele amânării în vederea pronunțării hotărârei în cauză, se vede a fi semnat de magistrații cari au luat parte la judecare, fără însă a fi subscris în acelaș timp și de către grefierul respectiv;

Considerând că, din cuprinsul dispozițiilor

art. 103 și 118 pr. civ., rezultă că instanțele de fond sunt obligate să încheie, după desbaterea fiecărei pricini, un proces-verbal semnat de judecătorii cari au luat parte la judecarea ei și de grefierul respectiv, prin care să se constate mijloacele învocate de părți în susținerea slegațiunilor lor precum și eventual motivele amânării pronunțării hotărârei în cauză;

Că, încheierea acestui proces-verbal este o formalitate esențială prevăzută în scopul de a se putea controla de instanțele superioare, dacă la pronunțarea hotărârei, instanța de fond a fost constituită în acelaș mod ca și la judecarea pricinei; și dacă a ținut seamă de mijloacele invocate de părți,

Considerând că, pentru ca jurnalul care constată îndeplinirea acestor formalități esențiale, să-și poată avea puterea legală, trebuie să fie încheiat în conformitate cu cerințele art. 245 din legea de organizare judecătorească, text care prevede că grefierul sau ajutorul său, trebuie să asiste la toate ședințele, să ia note, să redacteze procesele-verbale etc. cotrasemnând actele încheiate de o Curte, de un Tribunal sau de un judecător;

Că acelaș articol, prin alin. III, dispune ca orice act eșit dela o Curte sau Tribunal, și necontrasemnat de grefier sau de ajutor, se va socoti ca nul;

Considerând că în speță, procesul-verbal dresat în ziua judecării procesului și care constată mijloacele invocate de părți în susținerea alegațiunilor lor, precum și motivul amânării pronunțării hotărârei în cauză, purtând numai semnătura judecătorilor, fără a fi contrasemnat și de grefierul respectiv, urmează a fi socotit ca nul și prin consecință și hotărârea Tribunalului dată în cauză;

Că dar motivul de casare este fondat și deci recursul urmează astfel a se admite, casându-se hotărârea dată în cauză, fără a mai fi necesar a se mai discuta și celelalte motive de casare, cauza urmând a fi înaintată aceleiași instanțe, potrivit art. 52 legea Curții de Casație, spre a se proceda la o nouă judecare.

Pentru aceste motive, Curtea admite recursul.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUST. S. III

Audiența dela 25 Mai 1931

Președenția D-lui O. Băleanu, consilier

Const. Filotti cu Banca Națională a României

CAMBIE. — ACȚIUNE CAMBIALĂ. — DEBITOR. — EXCEPȚIUNI — PÂNĂ CÂND POT FI PROPUSE. — ART. 349 COD. COM.

Când legiuitorul prin art. 349 cod. com. a dispus ca excepțiunile pe care debitorul unei cambii le poate opune să fie propuse la prima înfățișare, nu a înțeles primul termen la care procesul este în stare de judecată, ci acea

înfățișare la care procesul fiind în stare de judecată și părțile fiind prezente ele sunt puse în situațiunea de a-și face toate apărările.

No. 917. — Admis recursul făcut de Const. Filotti în proces cu Banca Națională a României.

Curtea deliberând,

Având în vedere că din decizia atacată cu recurs se constată că Banca Națională a României chemând în judecată înaintea Tribunalului Brăila pe Mihail Filotti în calitate de emitent și pe Const. Filotti și Banca Portului Brăila, în calitate de giranți, pentru a fi obligați, în mod solidar, la plata sumei de 150.000 lei, în baza unei cambii ajunsă la scadență și protestată, acțiunea i-a fost admisă în lipsa lni Const. Filotti, cari nemulțumit de sentința Tribunalului, a apelat-o ridicând în fața Curții de Apel excepțiunea de înscriere în fals în contra semnăturii sale de pe cambie excepțiune ce i-a fost respinsă de Curte pe considerațiunea că trebuia propusă la prima înfățișare dinaintea primei instanțe, iar nu pentru prima dată în apel,

Având în vedere că prin motivele de casare recurentul Const. Filotti susține că decizia Curții de Apel este dată cu exces de putere și cu violarea dispozițiunilor art. 349 c. com., și a art. 162 și urm. proc. civilă; în desvoltarea acestor motive recurentul arată că prin cuvintele „prima înfățișare” din art. 349 c. com., nu trebuie a se înțelege prima înfățișare înaintea primei instanțe, cum a decis Curtea de Apel, ci prima zi de înfățișare când procesul este în stare de judecată și când părțile fiind prezente își pot desvolta apărările ce au de făcut; mai susține recurentul că el fiind lipsă la prima instanță, putea ridica excepțiunea la primul termen în fața Curții de Apel.

Având în vedere că legiuitorul prin art. 349 cod. com. în interesul creditului și al circulației normale a cambiilor, restrângând mijloacele de apărare ce poate opune creditorul într'o acțiune cambială, pe deoparte limitează excepțiunile ce se pot opune într'o asemenea acțiune, iar pe de altă parte obligă pe debitor să propună acele excepțiuni la prima înfățișare.

Considerând că prin cuvintele „prima înfățișare” întrebuintate de legiuitor în art. 349 cod. com., nu se poate înțelege primul termen la care procesul este în stare de judecată, ci se înțelege acea înfățișare la care procesul fiind în stare de judecată și părțile fiind prezente sunt puse în situațiunea de a-și face toate apărările.

Având în vedere că în speță, fiind necontestat în fapt că recurentul a lipsit la prima instanță când s'a admis acțiunea intimă, în asemenea situațiune și față de principiile mai sus expuse, deduse din cuprinsul art. 349 c. com., recurentul era în drept să ridice excepția falsității semnăturii

de pe cambie pentru prima dată prin apelul său, deoarece prezentându-se pentru prima dată în fața Curții de Apel, când s'a desbătut apelul, aceasta este prima zi de înfățișare în sensul art. 349 cod. com., iar nu ziua când s'a desbătut procesul la prima instanță în lipsa recurentului, cum în mod greșit a decis Curtea de Apel; Că dar motivele de casare sunt fondate, iar recursul urmează a fi admis și a se casa decizia Curții de Apel.

Pentru aceste motive, respinge.

CURTEA DE APEL DIN BUCUREȘTI S. III-a

Audiența dela 30 Iunie 1931

Președenția d-lui Aurel Bogdan, președinte

Ion S. Mihăilescu cu Societatea „Unitas“

TRANSPORT. — PRESCRIPȚIA DE 6 LUNI. — APLICAREA EI FAȚĂ DE TOATE ACȚIUNILE PORNITE ÎN CONTRA CĂRĂUȘULUI ȘI DERIVÂND DIN CONTRACTUL DE TRANSPORT, — ART. 956 COD. COM.

Prescripțiunea de 6 luni prevăzută de art. 956 cod. com. în al. 1, se aplică tuturor acțiunilor pornite în potriua cărăușului când derivă din contractul de transport, iar nu numai când acțiunea contra cărăușului ar avea de temei de fapt pierderea totală sau parțială a lucrului, avaria lui, sau întârzierea transportului, de oarece dacă în aliniatul final al acestui text de lege se stabilește punctul de plecare al prescripției numai pentru aceste cazuri, de aci nu se poate conchide, față de termenii generali în care legiuitorul a formulat principiul pus în fruntea art. 956 c. com. că intențiunea lui ar fi fost de a aplica o scurtă prescripție numai acțiunilor din această din urmă categorie, ci înseamnă numai ca legiuitorul în partea finală a textului de mai sus a făcut pur și simplu aplicațiunea principiului său în unele cazuri particulare.

No. 140. — Admis în parte apelul făcut de către I. Mihăilescu în potriua sentinței cu No. 696/929 a Trib. Ilfov S. II com, în proces cu Societatea „Unitas“.

Curtea,

Asupra apelurilor declarate de reclamantul Ion S. Mihăilescu ca proprietar al firmei S. Mihăilescu și de pârâta Soc. „Unitas“ în potriua sentinței No. 696 din 1929 a Trib. Ilfov S. II comercială al cărui dispozitiv este :

„Admite în parte acțiunea intentată cu petițiunea înregistrată la No. 5516/925 de către Ioan S. Mihăilescu.

„Obligă pe Societatea anonimă „Unitas“, pentru transporturi internaționale din București Str. Sf.

Ionică No. 9 să plătească reclamantului Ion Si Mihăilescu cu suma de lei 61049,20 (șase zeci și una de mii patru zeci și nouă și 20‰) cu procentele legale comerciale dela 19 Martie 1925 data intentării acțiunii până la achitare plus 500 lei cheltueli de judecată.

„Respinge ca nefondată acțiunea intentată cu petițiunea înregistrată la No. 20904 de către Societatea Anonimă „Unitas“ pentru transporturi internaționale în contra d-lui Ioan S. Mihăilescu“.

Având în vedere că prin serisorile din 25 Februarie 1924 și 27 Februarie între Ion Mihăilescu și Societatea de transporturi „Unitas“, a intervenit un contract prin care Soc. „Unitas“ se obligă a efectua pentru I. Mihăilescu transportul la București a unei cantități de fer dela fabrica Continentală, Kern & Comp. din Praga, pe prețul de 190 lei suta de kilograme, inclusiv toate spezele de vămire, locațiuni, urcări de tarif etc. că ultimul transport a avut loc la 28 Iunie 1924; că la 19 Martie 1925 I. Mihăilescu introduce această acțiune împotriva Societății „Unitas“ prin care cere a i se restitui suma de 77955 lei, 25 bani plătită taxa de magazinaj și vamă, care conform convențiunei nu priveau pe reclamant precum și pentru o diferență de greutate între aceia arătată în scrisoarea de trăsură și aceia mai mică cuprinsă în factură; ea la 5 Mai 1925 Soc. „Unitas“, introduce la rândul-i o acțiune împotriva firmei Mihăilescu, prin care cere ca aceasta să fie obligată a-i plăti 41235 lei 55 bani, pentru transportul unei cantități de fer ce nu a fost achitat și dobânzile acelei sume.

Având în vedere că Societatea «Unitas» opune acțiunei introdusă de firma Mihăilescu prescripția do art. 956 cod. comercial.

Având în vedere că reclamantul obiectează că acțiunea sa nu derivă din contractul de transport ci este o cerere de restituire a unei plăți nedatorate și că prescripția din art. 956 nu se aplică, după cum ar reeși din ultimul aliniat al acestui text, de cât reclamațiunilor rezultate din pierderea totală sau parțială a lucrului încredințat spre transportare, avarierea lui sau din întârzierea transportului.

Având în vedere că, în speță fiind vorba de un transport internațional, taxele de vamă și de magazinaj fiind indispensabile efectuării transportului, acțiunea pentru restituirea lor, ca și aceia prin care s'ar cere plata lor, derivă din contractul de transport.

Considerând că prin primul aliniat al art. 956 cod. com. se formulează principiul că în materia transporturilor, acțiunile împotriva cărăușului derivând din contractul de transport, se prescriu prin 6 luni dacă transportul s'a efectuat pe Continentul European, precum este în speță.

Că din faptul că aliniatul final al aceluiaș articol se stabilește punctul de plecare al acestei prescrip-

țiuni în cazul când acțiunea în potriua cărașului ar avea drept temei de fapt pierderea totală sau parțială a lucrului, avaria lui sau întârzierea transportului, nu se poate conchide față de termenii generali în care legiuitorul a formulat principiul pus în fruntea art. 956, că intențiunea lui ar fi fost de a aplica o scurtă prescripție numai acțiunilor diu această din urmă categorie, ci că legiuitorul, în partea finală a textului nu a făcut de cât aplicațiunea principiului său în unele cazuri particulare.

Considerând că această scurtă prescripțiune a fost instituită pentru a nu ține un timp prea îndelungat, angajată responsabilitatea cărașului astfel cum a fost agravată prin art. 425 cod. comercial după care singurite fapte ce-l exonerează de răspundere sunt numai forța majoră, viciul lucrului sau culpa expeditorului ori a destinatarului, și pentru a reduce timpul în care doada acestor fapte poate fi cerută, spre a nu se adăoga, astfel în sarcina cărașului pe lângă agravarea răspunderii și dificultatea probei.

Că însă cum răspunderea cărașului și deci și doada ce-l exonerează poate fi adusă împotriva i derivând din contractul de transport, de acea scurtă prescripțiune instituită prin al. 1 al art. 956 are a fi aplicată tuturor acțiunilor pornite în potriua cărașului și derivând dintr'un asemenea contract.

Având în vedere că este necontestat că I. Mihăescu a introdus acțiunea sa după trecerea de șase luni dela predarea ultimului vagon al transportului efectuat de Societatea «Unitas», că deci acțiunea sa fiind prescrisă urmează a fi respinsă.

Asupra apelului Societății «Unitas».

Având în vedere că apelantul I. Mihăilescu se prevalează la rându-i, în potriua cererei Societății «Unitas», de aceleași dispozițiuni ale art. 956 cod. comercial.

Având în vedere că prin această acțiune Societatea «Unitas» justifică suma de 41235,55 lei ce reclamă ca rezultând dintr'o diferență de greutate, în plus, a cantității de fer transportate pentru I. Mihăilescu cu dobânda și comisionul adăogat acelei sume începând dela 28 Iunie 1924.

Având în vedere că în dovedirea acestei acțiuni apelanta prezintă un extras de pe registrele sale,

Având în vedere că nici prin reclamațiune, nici posterior, apelanta societate nu indică care ar fi acea greutate pentru care nu a primit plata pentru a se putea controla seriozitatea reclamațiunei sale.

Că suma ce reclamă nu se găsește justificată, nici în extrasul de pe registre ce Societatea prezintă ca singură doadă și unde se vede acea sumă trecută în mod global la finele contului.

Că în aceste împrejurări ea nu poate fi considerată ca dovedită și prin consecință acțiunea Societății „Unitas” urmează a fi respinsă ca atare.

În ce privește cheltuelile de judecată Curtea le compensează.

Pentru aceste motive redactate de d-l consilier Mircea Possa, Curtea, admite în parte apelul.

Semnați: A. Bogdan, I. Dobrescu, M. Possa, C. Negoescu.

CURTEA DE APEL DIN BUCUREȘTI S. IV-a

Audiența dela 25 Februarie 1931

Președenția d-lui Camil Demetrescu, consilier

Alexandru Rugin cu Ministerul de Finanțe

CONTEN IOS ADMINISTRATIV. — CONTRAVENȚII LA LEGEA TIMBRULUI. — DENUNȚĂTOR. — PRIMĂ. — DACĂ EXISTĂ ACȚIUNE ÎN CON-
TENCIOS PENTRU STABILIREA PRIMEI.

Este inadmisibilă acțiunea în contencios administrativ, prin care un denunțator al unei contravențiuni la legea timbrului, cere ca Statul să-i lichideze drepturile la primă ce i se cuvine ca denunțator, de oarece întinderea dreptului denunțatorului asupra primei; nu este fixată de lege, ea fiind lăsată, în cadrul unor limite, la aprecierea suverană a autorității administrative.

No. 95. — Respinsă ca nefundată acțiunea intentată conform legii pentru contenciosul administrativ de către Alexandru Rugin în proces cu Ministerul de Finanțe.

Curtea,

Asupra acțiunei făcută prin petițiunea înregistrată la Nr. 8117 din 3 Iunie 1930, de către Alexandru Rugin, domiciliat în Oltenița, în contra Ministerului de Finanțe, prin care cere ca, în conformitate cu art. 103 din Constituție și 4 din legea contenciosului Administrativ, să fie obligat, Ministerul de Finanțe să-i lichideze drepturile ce revin în baza art. 73 și 94 din legea timbrului din 1927, ca denunțator al fraudelelor săvârșite de Societatea Comercială Moara Dunărea din Oltenița în dauna Statului, fraude constatate de Minister prin proces verbal din 16 Septembrie 1929, prin care Societatea Moara Dunărea a fost condamnată la plata sumei de 303.206 lei, drept timbru proporțional și 1.472.890 lei, amendă, proces verbal aprobat de Ministerul Finanțelor cu ordinul Nr. 255.146/929.

Având în vedere actele și lucrările din dosar, cum și concluziunile orale și scrise ale părților.

Considerând că, potrivit art. 1 partea finală legea contenciosului administrativ, ori cine se pretinde vătămat în drepturile sale prin reaua voință a autorităților administrative de a rezolva o cerere privitoare la un drept, poate face cerere, pentru recunoașterea dreptului său la instanțele judecătorești competente.

Că potrivit art. 73 din legea timbrului Ministerul de Finanțe va acorda denunțatorilor și agenților cari au constatat o contravenție la legea

timbrului din propria lor inițiativă, o primă până la a treia parte din amenda rămasă definitivă, dacă s'a încasat dela contravenient.

Că întrucât întinderea dreptului denunțatorului asupra primei nu este fixată de lege, ea fiind lăsată, în cadrul unor limite, la aprecierea suverană a autorității administrative, care nu o poate acorda decât dacă amenda s'a încasat dela contravenient, dovadă ce nu este făcută în speță de reclamant, urmează că acțiunea în contencios a reclamantului nu poate fi admisă, neputând fi vorba în speță de violarea unui drept din moment ce întinderea lui nu este încă determinată de cei în drept să o determine și exigibilitatea lui nu este încă ajunsă.

Că faptul că autoritatea administrativă, nici în urma cererii ce i-a fost făcută de reclamant, nu i-a fixat acestuia întinderea dreptului său, nu poate îndritui instanța de contencios să o silească la aceasta, instanța aceasta neputând sili autoritatea administrativă decât ea să respecte un drept existent al celui ce reclamă și este vătămat, dar nu și să-și dea consimțământul pentru ca un drept, recunoscut de lege în anumite condițiuni, să poată lua ființă în favoarea acestuia.

Că astfel fiind, acțiunea urmează să fie respinsă ca neputând fi admisibilă pe calea contenciosului administrativ.

Pentru aceste motive redactate de d-l Consilier Ștefan P. Mihăileanu, respinge-

Semnați: *Camil Demetrescu, Ștefan P. Mihăileanu, N. Georgean.*

TRIBUNALULUI ILFOV S. IV. CIV. COR.

Audiența dela 28 Octombrie 1931

Președinția d-lui George Solomonescu, jude-președinte

Gh. Constantinescu cu C. Teișeanu și A. Abramovici

VIOLARE DE DOMICILIU. — DELICT. — ELEMENTE ESENȚIALE CÂND AUTORUL ESTE UN PARTICULAR. — PARTICULAR COAUTOR CU UN FUNCȚIONAR. — ART. 151 COD. PENAL.

VIOLARE DE DOMICILIU. — DACĂ FAPTUL PORTĂRELULUI DE A PĂTRUNDE ÎN CASA UNUI TERȚIU PENTRU A RIDICA UN LUCRU PE CARE ÎL AU ÎN COSTODIE CONSTITUIE ACEST DELICT. — ART. 151 C. PENAL.

URMĂRIRE MOBILIARĂ. — EXECUȚIE SILITĂ ASUPRA UNUI BUN CARE PRIN HOTĂRÂRE E ATRIBUIT CREDITORULUI. — ART. 426, 428 ȘI 595 PR. CIVILĂ.

URMĂRIRE MOBILIARĂ. — EXECUȚIE SILITĂ. — PORTĂREL. — SUSPENDAREA EXECUȚIEI. — ART. 426 ȘI 428 PR. CIVILĂ.

1. Condiția cerută de art. 151 c. penal prin alineatul II, pentru a exista violare de domiciliu, când autorul este un particular, și anume ca introducerea în domiciliu să se fi făcut prin amenințări sau mijloace silnice, trebuie să fie îndeplinită și în cazul când particularul este dat în judecată ca coautor alături de un funcționar, în raport cu care mijloacele silnice numai constituie un element esențial în delictul de violare de domiciliu.

2. O hotărâre prin care pârâtul e obligat să restituie un lucru mobil reclamantului poate fi executată nu numai la domiciliul pârâtului ci și ori unde s'ar afla acel lucru, deținătorul lui neputându-se împotrivi la executare de cât opunând un drept de proprietate asupra lucrului urmărit; astfel că portărelul care cu îndeplinirea formelor cerute de art. 411 din pr. civ. pătrunde fără voia terțului în casa acestuia pentru a ridica un lucru pe care acesta îl are în custodie și îl deține în numele debitorului, pârât în hotărârea ce se execută, nu violează dispozițiunile art. 151 al. I. fiindcă el nu s'a introdus fără drept în domiciliul lui.

3. Potrivit dispozițiilor art. 595, pr. civilă, dispozițiunile art. 426 și 428 din acest cod nu se aplică când e vorba de executarea silită contra unui bun de cât când acesta aparține debitorului nu și atunci când prin hotărâre el e atribuit în plină proprietate creditorului urmăritor.

4. Portărelul nu este obligat să suspende executarea nici când lucrul se află sub sechestru în mâna unui custode care se pretinde creditor al pârâtului care a pierdut în acțiunea de revendicare, pentru că un astfel de creditor are numai un drept de creanță contra debitorului său, iar ca custode el deține tot pentru debitor nu pentru el personal, așa că în ultima analiză executarea se face tot contra debitorului.

No. 2805. — Achitați inculpații C. Teișeanu și A. Abramovici de orice penalitate li se impută în proces cu Gh. Constantinescu

Tribunalul,

Asupra acțiunii publice deschise de Gh. Constantinescu prin petiția înregistrată la Nr. 20661/1930 contra lui C. Teișeanu și A. Abramovici (pentru violare de domiciliu și abuz de putere.

Având în vedere actele de la dosar, depozițiile marilor, susținerile orale ale părților și concluziunile D-lui Procuror,

Având în vedere că din toate acestea se constată în fapt următoarele :

În ziua de 16 Mai 1930 inculpatul C. Teișeanu Portărel la acest Tribunal după cererea inculpatului A. Abramovici inculpat și procurator al creditoarei Socletatea «Cântarul» s'a dus la domiciliul reclamantului Gh. Constantinescu pentru ca să execute partea de judecată civilă No. 4115/1930 a Judecătoriei Ocolului I Urban București. prin care era autorizată creditoarea să ridice un cântar Nr. 32565 marca «Schenberg» cântar care îl deținea

reclamantul ca custode numit de Judecătoria Ocolului III București.

Reclamantul nu era de față, ginerile lui Iacobescu împreună cu alți membrii ai familiei n'au vrut să permită inculpatului Teișeanu să intre și să ia obiectul urmărit. — S'a recurs la ajutorul Poliției — și după oarecari pertractări, după ce inculpatul Teișeanu și Comisarul ajutor Georgescu chemat ca să înlătore obstacolele ce le întâmpina Portărelul în executare, — au spus că va deschide ușa cu lăcătuș și după ce Iacobescu a fost trimis la Comisariat, ceilalți membrii ai familiei au consimțit să lase pe comisar să intre în cameră și să ridice cântarul.

Având în vedere că reclamantul a susținut că faptul inculpaților de a pătrunde în camera unde ee afla obiectul urmărit, așa cum s'a constatat mai sus și ridicarea cântarului în chipul și cu formele cu care s'a făcut de inculpați constituie o violare de domiciliu și un abuz de putere din partea lor.

Având în vedere că pentru ca să fie violare de domiciliu în sensul art. 151 cod penal trebuie să se dovedească că inculpații s'au întors în mod arbitrar în domiciliul reclamantului, fără motiv legitim.

Având în vedere că inculpații au recunoscut că s'au întors în domiciliul reclamantului însă susțin că s'au întors cu consimțământul celor care l-a început s'au împotrivit.

Că din expunerea de fapt se vede în adevăr că în cele din urmă cei ce reprezentau pe reclamant au convenit să-i lase să intre în cameră.

Că nu se poate zice că în realitate n'a fost vorba de consimțire fiindcă cei ce se împotriviseră, au cedat în fața insistențelor autorității, că se constată că inculpatul Teișeanu a spus reprezentanților reclamantului că va proceda conform art. 411 și urm. din pr. civilă adică, că va aduce lăcătuși să strice încuietura.

Că asemenea cuvinte nu pot fi considerate ca amenințări și insistențe cari intimidează și mai ales care nu urmează în mod ilegal.

Având în vedere că în ce privește pe inculpatul A. Abramovici el în nici un caz nu poată fi supus penalității prevăzute de art. 151 cod penal fiindcă cu nimic nu se dovedește că el ăa întrebuințat amenințările sau mijloacele silnice cerute de acest text de lege când e vorba de un particular nu de un funcționar.

Având în vedere că introducerea în domiciliul cuiva nu este pedepsită decât dacă ea a avut loc în afară de cazurile prevăzute de lege și în afară de formalitățile prescrise de ea cu alte cuvinte dacă s'a făcut fără motiv legitim — un alt element esențial al infracțiunii.

Că în speță se stabilește că inculpații s'au prezentat la domiciliul reclamantului și au pătruns în ocuința acestuia ca să execute primul în calitate

de Portărel, ce de al doilea în calitate de parte, o hotărâre judecătorească, cartea de judecată civilă No. 4115/930 investită cu formula executorie și pe baza unui ordin de executare dat de autoritatea legitimă adresa Judecătoriei Ocolului I București No. 29413/930.

Având în vedere că reclamantul a susținut că hotărârea nu era pronunțată contra sa ci contra unei altei persoane și că deci ea nu putea fi executată decât contra debitorului și la domiciliul acestuia.

Având în vedere că în hotărârea ce se execută, părți erau într'adevăr Societatea «CANTARUL» ca reclamantă și Ella Ligi ca pârâtă.

Că Judecătoria de Ocol admitând acțiunea reclamantei față de pârâta Ella Ligi a autorizat pe cea dintâi să ridice cântarul marca «Schenber» No. 32565 fără să precizeze dela cine.

Că în asemenea condițiuni nu poate fi vorba de o hotărâre care se execută de creditor contra debitorului său, și de o hotărâre care se execută de reclamantul revendicant contra unui bun, — a bunului revendicat.

Că în acțiunile reale mobiliare spre deosebire de cele personale mobiliare, hotărârea nu recunoaște numai un drept de creanță a reclamantului față de pârât ci consacră și un drept real asupra unui lucru.

Că în asemenea condițiuni hotărârea n'are un caracter numai relativ ci și unul absolut în sensul că ea poate obliga pe pârât să predea lucrul sau poate autoriza cum s'a întâmplat în speță pe reclamant să-și ridice lucrul.

Că în asemenea condițiuni nimic nu se împotrivesc ca hotărârea să fie executată nu numai la domiciliul pârâtului dar peste tot unde lucrul se află și de unde revendicantul recunoscut proprietar al lui îl poate ridica „manu militari“ atâta timp cât detentorul lui nu-i opune un drept al său de proprietate asupra lucrului.

Că în speță reclamantul Gh. Constantinescu nu numai că n'a invocat un asemenea drept dar a declarat că deține cântarul în calitate de creditor custode numit de Judecătoria Ocol. III București.

Având în vedere că prin custodie o persoană nu devine proprietarul unui bun — dar el nu devine nici posesorul lui — posesiune ce în materie mobilă prezumă proprietăți, el rămâne un simplu detentor precar care posedă în numele și pentru proprietar sau debitor.

Considerând că în asemenea condițiuni nu se mai poate obiecta nici că hotărârea nu se execută contra debitorului fiindcă de vreme ce custodele deține cântarul pentru acesta din urmă el continua să fie adevăratul debitor al părții ce execută.

Având în vedere că și formele legale au fost respectate de inculpați.

Că potrivit art. 412 pr. civ. agentul judecătoresc trebuie să fie însoțit ori de câte ori debitorul lip-

sește sau nu voește să deschidă, de un Comisar sau ajutor de comisar.

Că din însăși recunoașterea reclamantului se vede că această cerință a legii a fost satisfăcută.

Având în vedere că inculpații au mai fost dați în judecată pentru abuz de putere.

Având în vedere că lor li se impută că invocând autoritatea pe care le-o dădea legea, a constrâns pe reclamant să sufere un act nedrept și anume să permită să li se ridice cântarul asupra căruia avea custodia și gaj de creditor.

Având în vedere că în ce privește pe inculpatul A. Abramovici, el fiind un particular cată a se vedea dacă el se poate face pasibil de această infracțiune.

Considerând că în conformitate cu art. 147 cod. penal unul din elementele constitutive ale infracțiunii e calitatea de funcționar a infractorului.

Că deci ca autor sau coautor inculpatul A. Abramovici nu poate fi dat în judecată pentru abuz de putere.

Având în vedere însă că el ar putea să fie ținut răspunzător ca autor moral sau complice.

Că pentru a ajunge la acest rezultat trebuia să se facă dovadă că inculpatul C. Teișeanu a acționat așa cum a acționat determinat de Abramovici sau că Abramovici cu buna știință l-ar fi ajutat sau asistat la săvârșirea acestei infracțiuni, în cadrul art. 50 c. p. ceea ce nu se dovedește, și reclamantul nici nu cere a dovedi.

Având în vedere că în ce privește pe inculpatul C. Teișeanu el s'ar face vinovat de abuz de putere numai dacă s'ar dovedi că el a constrâns pe reclamant să sufere actul pe nedrept.

Considerând că reclamantul a susținut că această condițiune este îndeplinită pentru că pe nedrept inculpatul i-a ridicat cântarul care se afla dat în custodia sa — și care forma gajul din vânzarea căruia avea să se despăgubească.

Că inculpatul trebuia să se conformeze art. 426 pr. civ. și să suspende executarea.

Având în vedere că art. 428 pr. civ. spune într'adevăr că agentul care prezentându-se la locuința datornicului va găsi o altă urmărire făcută și averea mișcătoare sub peceti sau sub pază de custode — după ce va lua copie de pe procesul aflat în mâna custodelului sau în mâna datornicului — va face proces verbal arătând toate aceste împrejurări.

Considerând că din felul cum e redactat acest text de lege rezultă că una din condițiile «sine qua non» a suspendării executării e obligația pentru custode sau debitor de a prezenta agentului procesul verbal care constată urmărirea anterioară.

Considerând că cu nimic nu se face dovada că s'a prezentat agentului acest proces verbal.

Că în fapt e necontestat că nu s'a prezentat. Având în vedere că potrivit art. 428 pr. civ.

agentul nu poate suspenda o urmărire decât dacă datornicul consemnează valoarea ce i se cere la Casa de Depuneri sau Administrația Financiară și dacă dă în mâna agentului petiția de contestație.

Având în vedere că reclamantul nu s'a conformat acestor dispoziții.

Că prin urmare el nu putea pretinde agentului să suspende executarea și nici agentul nu era îndrituit să o suspende.

Considerând că nu se poate zice că această regulă se aplică numai debitorului nu și custodelului care e în acelaș timp un creditor urmăritor anterior pentru că după cum s'a arătat mai sus custodele reprezintă în asemenea cazuri pe debitor el n'are nici un drept exclusiv asupra bunului ca custode.

Că el, n'are decât dreptul de a se despăgubi în concurență cu ceilalți creditori urmăritori prin tabloul de distribuție din prețul obținut prin vânzarea publică a bunului, art. 451 și urm. pr. civ.

Că așa fiind el nu se poate împotrivi la revendicarea bunului de un terțiu proprietar al lui, care poate, obținând hotărârea, urmări bunul chiar în mâna custodelui fiindcă bunul sub custodie e considerat ca continuând să fie în patrimoniul debitorului.

Că sechestrul nu scoate bunul din patrimoniul debitorului și mai ales că el nu poate fi opus la urmărirea bunului de către revendicantul recunoscut proprietar al lui prin hotărâre — rezultă precis și din art. 595 pr. civ. care spune că se va observa de proprietarul urmăritor în dobândirea bunului prin urmărire toate formalitățile dela art. 411 la 430 pr. civ. mai puțin cele privitoare la custode sau punerea pecetilor. Cu alte cuvinte bunul nu va mai fi pus sub custodie sau peceti și nici custodia sau sechestrul nu va mai obliga pe agent să lase bunul mai departe sub sechestrul ei el îi va putea ridica și preda proprietarului.

Că față de aceste considerațiuni, Tribunalul în baza art. 10 al. II pr. penală urmează a pronunța achitarea inculpaților C. Teișeanu și A. Abramovici de ori ce penalitate ce li se impută în acest proces.

Pentru aceste motive redactate de D-l Judecător George Solomonescu achită etc.

Semnați: Gh. Solomon, A. Balș.

RECENZIE

CODUL APARAREI ONOAREI 1)

de

D-r CAROL NESSELRODE

Judecător — consilier la Trib. Bihor

După o fecundă activitate, care a dat literaturii juridice, referitoare mai ales la juris-dicțiunea din Ardeal: „Procedura Tutelară din Transilvania“,

1) Editat la Oradea, Tip. «Franklin» pag. 98 în Oct. 1931

„Dreptul penal al minorilor“, etc. d-l Carol Nesselrode, consilier de Curte, făcu să apară recent: „*Codul apărării onoarei*“.

În primul rând trebuie să se arăte că, noua sa lucrare, are un caracter mai mult sociologic. Era firesc ca literatura juridică după război, să fie desvoltată mai accentuat prin elementul sociologic.

Înto operă, care prin excelență aparține dreptului penal, elementul sociologic e necesar a fi axa, care să iradieze asupra diverselor și variatelor texte din lege. Datorită în buna măsură, fenomenelor noi sociale, în materie penală, s'a ținut mult seamă de jurisprudență, care îmbracă datele noi a științei și fenomenele noi sociale, pe când legea penală fiind veche, nu s'a putut și nu se poate modifica la fiecare etapă a mișcărilor fenomenelor sociale.

Dar mai cu seamă într'o operă în care se vorbește de apărarea onoarei, apărare care cere veșnic ajutorul a noi elemente, codul penal rămâne mai în afară de discuțiune. Lucru e verificat, prin legea presei, alarmismului, etc.

D-l Consilier D-l Carol Nesselrode, elaboră opera sa, înpins de elementul sociologic, ținând seamă de metoda istorică, în expunere.

În al 2-lea rând e de remarcat: d-sa a făcut un studiu comparat între textele legii pentru apărarea onoarei acuma în vigoare în Ardeal și textele legii similare, în vigoare, în vechiul regat.

Încă, din prima pagină, a operei sale, d-l consilier Nesselrode face, remarcă, ce privește partea sociologică:

„Societatea de astăzi, care a suferit atâtea lovituri, este amenințată de lupta cu diferite crize și din această cauză a ajuns la o margine periculoasă“ etc.

În partea istorică, d-sa se referă la:

1) Constituția țării; 2) Legea XLI anul 1914; 3) Art. 287 și urm. C. P.; 4) Legea XIV din 1914 cu privire la presă; 5) statistice și date referitoare la minori.

Lucrarea e un studiu comparat și studiat. În special cap. referitor la „*Responsabilitatea în presă*“, are o însemnată importanță.

E drept că, „*Apărarea onoarei*“, a fost obiectul multor discuțiuni în țara noastră, dar mai ales în Italia, Belgia și Austria.

E drept că, „*Apărarea onoarei*“ nu se poate face prin procedură lungă, și rapid, pentru că de îndată ce omul a fost calomniat, tot imediat să urmeze sancțiunea spre a risipi în opinia publică informațiunea ce le-a descreditat.

Apoi și legal și moral, ca printr'o lege cu procedură ușoară, să se creieze o tradiție că, există o responsabilitate reală pentru calomniată.

Acestea sunt, „*grosso modo*“ principiile desvoltate în jurul textelor de lege respective, (Ardeal și vechiul regat) în 208 pag., de către d-nul Dr. Carol Nesselrode.

Lucrarea d-sale este importantă din două p. d. v. și anume:

a) Este singura în acest gen în literatura noastră;
b) Este un material prețios astăzi în procesele „*Pentru apărarea onoarei*“ și este un material adunat pentru mâine, când în adevăr vom avea un „*Cod pentru apărarea onoarei*“ legiferat, pe întreg cuprinsul regatului nostru.

Petre Ionescu-Muscel
Doctor în drept dela Univ. Roma

BIBLIOGRAFIE

„Curs de Drept Constituțional“ de G. Alexianu

profesor de Drept public la Universitatea din Cernăuții, cu o prefață de D-l Paul Negulescu, profesor de Drept public la Universitatea din București, membru al Institutului Internațional de Drept public.

D-l Profesor Alexianu a dat la lumină, într'un frumos volum de 489 pagini, cursul său de Drept Constituțional pe care de trei ani îl profesează la Universitatea din Cernăuți.

În prefața cu care însoțește acest volum, d-nul Paul Negulescu constată că „*lucrarea este foarte bine concepută, împărțită în mod metodic, materie este tratată cu multă claritate și precisiune. Deși profesor nou, D-l Alexianu dovedește, în lucrarea sa, calități remarcabile de metodă*“.

„Din citirea lucrării se desprinde impresiunea mai bine zis, convingerea, a unei puternice erudițiuni, a unei inspirațiuni democratice și generoase“.

„Contractul în favoarea terților“

Studiu de drept civil român și de drept civil comparat, opera inedită a defunctului *Aurel P. Zeuleanu*, fost conferențiar de drept civil la Facultatea de Drept din Iași, publicată de către soția sa.

Această remarcabilă monografie de 700 pagini a fost dată la iveală, după indemnul savantului fost profesor al Facultății de Drept din Paris și fost consilier la Casația Franceză, Ambroise Colin, lucrare pe care el o califică de savantă.

Prețul de vânzare este de 550 lei, contra ramburst la D-na Elena Zeu Ileanu, Parcul 11 Iunie, Craiova.

A apărut;

Recursul în Casație și Contenciosul Administrativ

Un foarte apreciat și util volum de 1200 pagini, cuprinzând comentarul legilor Curții de Casație și a Contenciosului Administrativ, după doctrină și jurisprudență, de D-l C. Hamangiu, Consilier la Înalta Curte de Casație și Justiție, membru onorar al Academiei Române, directorul revistei „*Pandectele Române*“, cu colaborarea D-lor *Rihard Hut-sneker* și *George Iuliu*, avocați.

Editura „*Naționala*“ S. Ciornei, București, 1930.

Prețul lei 600